

[Ivar Nørgaard.]

frem til en enig opfattelse af, at ordningen kun skal have virkning indtil 1. juli næste år, i 12 måneder, og fra 1. juli 1970 må der finde en nyordning sted.

Ministeren har over for udvalget fremhævet vanskelighederne ved rent fysisk at nå frem til et nyt statistisk grundlag; arbejds-mæssige og bevillingsmæssige problemer kunne medføre, at Danmarks Statistik ikke skulle kunne nå at tilvejebringe grundlaget. Personlig er jeg af den opfattelse, at hvis vi fra folketingets og regeringens side stiller Danmarks Statistik den opgave at fremkomme med et prisgeografisk materiale og bearbejde det lønmæssige materiale så betids, at vi kan opbygge en ordning med virkning fra 1. juli 1970, så er det også noget, Danmarks Statistik kan gennemføre, hvis Danmarks Statistik får tilstrækkeligt mandskab og de nødvendige pengemidler. Fra socialdemokratisk side har vi erklæret os helt parat til at støtte ansøgninger om de nødvendige pengemidler, og jeg vil meget henstille, at man fra regeringens side stiller sig large og velvillig over for de personale-mæssige ønsker, som Danmarks Statistik måtte kunne have for at kunne klare denne opgave.

Sagen er jo nemlig den, at denne tjenestemandreform er ved at drukne i kritik af stedtillægsordningen. Der er så mange gode og rigtige ting i denne reform, at det vil være urimeligt, hvis en forkert stedtillægsordning helt skulle overtegne billedet og forskubbe proportionerne, og derfor må det være i alles interesse, at vi får fjernet denne skønhedsplet, får sat en nyordning i værk, før det optager sindene så stærkt, at man glemmer det væsentlige ved denne reform. Det kan jo ikke nægtes — det må vi alle erkende — at det, vi vedtager nu, ikke er tilfredsstillende, og at det ikke løser de geografiske problemer.

Til sidst skal jeg nævne et spørgsmål, vi kun behandlede meget lidt under første behandling, nemlig statstjenestemandslønningernes forhold til andre gruppers lønninger. Umiddelbart er det jo indlysende, at når en så stor gruppe af befolkningen får sine lønforhold ændret, kommer det til at påvirke hele den øvrige del af befolkningen, lønforholdene for statstjenestemænd har umiddelbar betydning for lønniveauet i

dette land. Men der er visse lønrelationer, der er særlig klare. Det er statstjenestemændenes forhold til de personer, der er overenskomstansatte i staten, og det er dernæst statstjenestemandslønningernes forhold til lønningerne for kommunalt ansatte og folk, der er ansat i halvofficielle institutioner og koncessionerede virksomheder.

I mangfoldige tilfælde udføres der de samme funktioner af statstjenestemændene og disse øvrige grupper. Det er derfor af stor betydning, at de løn- og ansættelsesvilkår, der kommer til at gælde for folk, der er ansat på anden vis end på statstjenestemandsvilkår, kommer til at afbalancere de lønninger og ansættelsesvilkår, vi nu aftaler. Men det er ikke ensbetydende med, at de skal være ens. Det er kun ensbetydende med, at statstjenestemandslønningerne set fra personaleefterspørgerens side skal være sådan, at de sammen med de øvrige ansættelsesvilkår kan konkurrere med løn- og ansættelsesvilkår for folk, der er ansat på anden vis. Vi skal være meget forsigtige med at ville diktere ganske bestemte løn- og ansættelsesvilkår for andre områder, for vi må jo være opmærksom på, at reelt er dette her et resultat af en forhandling mellem ganske bestemte organisationer, nemlig statstjenestemændenes centralorganisationer, og staten. Der findes andre arbejdsgivere, og der findes andre faglige organisationer på arbejdsmarkedet, som ikke har været med til at fastsætte disse lønninger, og det må være åbenbart, at disse arbejdsgivere og faglige organisationer må have et ord at skulle have sagt, når deres løn- og ansættelsesvilkår skal ændres.

Hvis vi derfor skulle drage en vidtgående konsekvens af vort ønske om harmoni, skulle vi gå meget videre, end vi har gjort ved at henstille, at der tilvejebringes nogenlunde ensartede vilkår; så skulle vi også tage stilling til de ansattes organisationsforhold, og det ønsker vi ikke, og det bør vi heller ikke blande os i. Derfor må det være vigtigt, at staten på alle de områder, hvor staten har økonomiske forbindelser, som f. eks. med kommunerne gennem refusioner, eller hvor staten selv er arbejdsgiver, som f. eks. på overenskomstområdet, selv drager omsorg for, at der bliver balance. Ansvaret må samles ét sted, og efter min opfattelse er det eneste naturlige at samle dette ansvar hos statens lønningsminister. Der er ikke nogen